

[Ejler Koch.]

telse indeholder en lang række forbedringer, som vi gerne vil medvirke til at gennemføre.

Selv om vi således har haft en førstebehandling, skal jeg alligevel komme med nogle enkelte bemærkninger her, dels fordi førstebehandlingen ligger så langt tilbage, dels fordi der er ændret på et par punkter i forhold til det forslag, der var til førstebehandling sidste gang.

Problemstillingen i forbindelse med udlæg og udpantning har jo hele tiden været at finde en rimelig balance mellem hensynet til kreditor og hensynet til debitor. Det, der er tale om i lovforslaget, er, at man udvider den beskyttelse, debitor har, og jeg synes stort set, det er lykkedes ministeren at finde en rimelig balance mellem disse to modstående hensyn.

Der er dog enkelte punkter, som jeg godt vil nævne.

Det ene er et sted, hvor der er ændret i forhold til det tidligere forslag. Man havde foreslået en såkaldt fredningsbestemmelse, der betød, at man ikke fra den samme kreditors side kunne rejse fogedsager uafbrudt. Der var en frist på 1 år. Denne frist er nu nedsat til 6 måneder. Jeg håber, vi i udvalget kan få lejlighed til at drøfte, hvorvidt denne nedsættelse er helt rimelig.

Et andet spørgsmål, som man også kunne fristes til at rejse, er spørgsmålet om, hvorvidt man kunne foretage nogle foranstaltninger over for de kreditorer, som er meget letsindige i deres kreditgivning og i virkeligheden kommer med en kreditgivning i tilid til, at det offentliges retshåndhævelsessystem vil stå på pinde.

Et tøjmagasin har i de seneste dage annonceret i de københavnske busser med, at blot man ringer, så får man et kontokort tilsendt den næste dag. Det kan selskabet roligt gøre, fordi det ved, at hvis man herved frister nogle folk og bringer dem i vanskeligheder, så kan man bare gå i fogedretten og få det offentliges hjælp til at få pengene ind. Det er et spørgsmål, om vi ikke kunne lave nogen form for begrænsning over for den form for kreditgivning, der leder folk i fritelse.

I denne forbindelse vil jeg også godt spørge ministeren, hvor langt man er fremme i overvejelserne om det lovforslag om gældssanering, som en gruppe ved Ribe

universitetscenter har udarbejdet. Vi fik det jo forelagt ved et møde her i folketinget for nogen tid siden, og da var det min fornemmelse, at der stort set hos alle de partier, der var repræsenteret, var en vældig sympati for det forslag. Jeg tror, det ville være ønskeligt, hvis vi på en eller anden måde kunne få dette frem.

Også reglerne om trangsbeneficiet — altså den del af værdierne, der ikke kan gøres udlæg i — er blevet forbedret. Grænsen er blevet sat til 3.000 kr. Jeg vil godt have lejlighed til at drøfte, om vi måske skal fastsætte en noget højere beløbsgrænse.

Det spørgsmål har efter min mening sammenhæng med det spørgsmål, der også blev diskuteret ved behandlingen sidste gang, nemlig spørgsmålet om løntilbageholdelse. I bemærkningerne til forslaget argumenterer ministeren jo mod løntilbageholdelse, og jeg er enig langt hen ad vejen i de argumenter og de betænkeligheder, ministeren lægger på bordet. På den anden side skal man heller ikke være blind for, at det, der er alternativet, er altså et udlæg i nogle løsørengstande, som så sælges på en tvangsauktion stort set uden at indbringe ret mange penge, og så skal manden måske igen bagefter ud at genanskaffe nogle af de ting, der er blevet gjort udlæg i. Det er i virkeligheden et spørgsmål, om man ikke kunne finde frem til en eller anden løntilbageholdelsesordning — lagt i meget, meget stramme rammer, så man er vis på, at det ikke går for vidt — som måske trods alt er lempeligere for debitor, hvis man finder frem til en smidig ordning her, end det ret umenneskelige udlægssystem, vi har.

I denne forbindelse vil jeg godt spørge ministeren, som der er nogen mulighed for, at vi kan finde frem til en anden salgsform for de udlagte ting end tvangsauktionen. Der er vel stort set ikke nogen slettere måde at sælge ting på, det være sig løsørengstande eller fast ejendom, end tvangsauktionen. Jeg ved ikke, om det er muligt at nå frem til, at man kunne give en eller anden tidsfrist og derved måske nå frem til, at huset, som der er gjort udlæg i, kunne sælges i fri handel fremfor på en tvangsauktion. Jeg vil gerne høre, om dette skulle være muligt.

Det sidste spørgsmål, jeg skal nævne, er spørgsmålet om politifremstillingerne. Vi ser